

νοτιώτερα κλίματα, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς Γενεύην εἶτα δὲ εἰς Ἰταλίαν.

Ἐξ Ἑλβετίας μετέβη εἰς Βέλγιον, ἐν Ὁστένδῃ, ἐνθα ἐπεράτωσε τὸ ἔργον αὐτῆς „Ο μοναστικὸς βίος ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ“ δημοσιευθὲν γαλλιστὶ ἐν Βρυξέλλαις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον „Δώρα δ' Ἰστρία“ ὅπερ ἡ συγγραφεὺς ἐδανείσθη ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς πατρίδος αὐτῆς τοῦ Ἰστρου. Ἐκεῖθεν ἐπανήλθεν εἰς Ἑλβετίαν καὶ ἀκολούθως εἰς Ἰταλίαν, ἔκτοτε δὲ ἐγκατεστάθη ἐν Φλωρεντίᾳ, συνεργαζομένη εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὴν „Επιθεώρησιν τῶν δύο κόσμων“ τὸ ῥωμαϊκὸν „Δίκαιον“ τὸν ἀθηναϊκὸν „Θεατὴν“ καὶ τὴν ἀθηναϊκὴν ἐπίσης „Ελπίδα“, γράφουσα δὲ πάντοτε μετὰ θερμῆς ἀγάπης ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἣν συνεδέετο καὶ δια δεσμῶν φυσικῶν, ἀλλὰ κυρίως διὰ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας. Ἐν ἔτει 1867 ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ, τιμῶσα τὴν ἀξίαν καὶ τὴν πρὸς τὴν

Ἑλλάδα ἀφοσίωσιν τῆς συγγραφῆς, ἀνηγόρευσε αὐτὴν πανηγυρικῶς Ἑλληνίδα πολιτίδα. Ἐν Φλωρεντίᾳ ἡ Δώρα δ' Ἰστρία ἔγραψε διάφορα βιβλία, ἐν οἷς τὴν περὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ γυναικῶν πραγματείαν, τὴν περὶ γυναικὸς ἐν γένει μελέτην, κτλ. Ἐχειρίζετο δὲ μετὰ σπανίας εὐχερείας καὶ κομψότητος τρεῖς γλώσσας, τὴν γαλλικὴν, τὴν ἰταλικὴν καὶ τὴν γερμανικὴν, ὁμιλοῦσα καὶ τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν, ἣν δὲν ἔγραφεν ὅμως. Τὴν Ἑλλάδα ἡ Δώρα δ' Ἰστρία ἐπεσκέφθη ἐπανειλημένως, ὅσοι δ' ἠτύχησαν νὰ γνωρίσωσι τὴν ἐξοχὸν δέσποιναν, δὲν θὰ λησμονήσωσι ποτὲ τὴν ὡραίαν αὐτῆς μορφήν, ἣν ἔστρεφε κόμῃ ἀργυρόχρους, τὸ εὐδυτενὲς καὶ ἐπιβάλλον παράστημα, τὴν πλήρη χάριτος καὶ εὐφυίας συνομιλίαν της, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν ἀκραν ἀγαθότητα καὶ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἐνθερμον αὐτῆς λατρείαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὡς κοιτίδα ἐνδοξοῦ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ ἔθνος, εὐρὺ ἔχον στάδιον ἐν τῇ παρόντι.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΛΟΞΟΥ.

Ἦτο κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον τοῦ ἔτους 1830. Τῆς Γαλλίας αἱ ἀνθηραὶ πεδιάδες εὐρίσκοντο ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ θερνῇ λαμπρότητι, ἀλλ' ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς χώρας, ἐν Παρισίοις, ἐπεκράτει σύγχυσις καὶ τρόμος.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ δέκατος καὶ ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ, ὁ πολυμίσητος Πολινιάκ, εἶχον δημιουργήσῃ διὰ βαρέων καὶ καταθλιπτικῶν νόμων τοιαύτην τινὰ τῶν πραγμάτων κατάστασιν, ὥστε ἡ ἐπαναστάσις ἐφαίνετο ἀναπόδραστος. Ἐναντίον τοῦ τύπου εἶχον ληφθῇ τὰ αὐστηρότατα καὶ σκληρότατα μέτρα, ἀδῶοι ἄνθρωποι κατεδιώκοντο ὡς πολιτικοὶ κακοῦργοι καὶ ὡς τοιοῦτοι συνελαμβάνοντο καὶ ἐτιμωροῦντο ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ ἐκ τῶν ἡσυχῶν καὶ φιλειρηνῶν κατοίκων, φοβούμενοι μήπως χάσῃ τὴν ἐλευθερίαν των ἢ καὶ τὴν ζωὴν των, ἐζήτουν νὰ σωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς. Πρὸ πάντων ὅμως κατὰ τῶν ἐφημεριδογράφων εἶχον συγκεντρώσῃ ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν οἱ κλητῆρες τοῦ Πολινιάκ. Εἷς ἐκ τῶν ἐφημεριδογράφων τούτων, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἐκ τῶν μάλιστα ὑπόπτων, περιῆλθεν ἐπὶ τέλους εἰς τοσοῦτο δυσχερῆ καὶ ἀπελπιστικὴν θέσιν ἕνεκα τῶν κατ' αὐτοῦ διωγμῶν, ὥστε ὡς μόνον μέσον σωτηρίας θεωρήσας τὴν φυγὴν ἐδραπέτευσε ἐν ὥρᾳ νυκτὸς θυελλώδους ὁμοῦ μετὰ τινος ἐπ' ἴσης ὑπόπτου νεαροῦ ἀξιωματικοῦ ἐκ τῆς κατοικίας του καὶ τοιουτοτρόπως ἐξέφυγεν εὐτυχῶς ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἐνδρευόντων αὐτῷ κλητῆρων. Οἱ δύο φυγάδες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐφοδιασθῶσιν οὔτε μὲ τροφίμα οὔτε μὲ χρήματα. Ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας περιεπλάνωντο ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση ἐν ταῖς περιχώροις τῶν Παρισίων ἔρποντες ἐκ τῆς μᾶς εἰς τὴν ἄλλην κρύπτην, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἀπαυδήσαντες καὶ ἐξαντληθέντες ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ καμάτου ἀπεφασισαν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ μὲ πάντα κίνδυνον τῆς ζωῆς των νὰ πορισθῶσι τροφὴν καὶ στέγην, ὅπως διαφύγῃσι τὸν ἐκ τῆς αἰτίας βέβαιον θάνατον.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης ἡμέρας τῆς περιπλάνησώς των, ἐξελθόντες ἐκ μικροῦ τινος δρυμοῦ, παρέτῃσαν ἔμπροσθέν των τὰ περίκτιστα τεῖχη κλειστοῦ τινος δάσους. Ἐχόντες τὴν στερεὰν ἀπόφασιν ν' ἀψηφίσωσι καὶ τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, ἔδραμον πρὸς τὰ τεῖχη καὶ ἤρχισαν νὰ περιφέρωνται κατὰ τὸ μῆκος αὐτῶν ἐρευνῶντες ὅπως ἀνα-

καλύψωσι πύλην τινὰ. Τὰ τεῖχη ἐφαίνοντο ἐκτεινόμενα εἰς τὸ ἄπειρον, ἀλλὰ πύλη δὲν εὕρισκετο. Οὐδὲν ἄλλο λοιπὸν ὑπελείπετο αὐτοῖς ἢ νὰ ὑπερβῶσι τὰ τεῖχη ἀναρριχώμενοι ἐπ' αὐτῶν. Καὶ πράγματι κατῴρθωσαν τοῦτο μετὰ μεγάλων κόπων καὶ δυσκολιῶν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν περίβολον εὐρέθησαν ἐντὸς πυκνοτάτου δάσους ἐκ παντὸς εἶδους δένδρων καὶ λοχμῶν, διασχιζομένου ὑπὸ στενῶν καὶ διὰ παντοίων ἐλιγμῶν στρεφομένων σκοτεινῶν δρομίσκων. Προχωρήσαντες ὀλίγον ἐντὸς τῶν στενῶν τούτων διαδρόμων εἶδον ὅτι περιεφέροντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυκλῆδον καὶ ὅτι ἐπανήρχοντο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐξ οὗ εἶχον ἀναχωρήσει.

Οἱ φυγάδες περιεπλάνηθησαν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον, μέχρις οὗ εὗρωσι διέξοδόν τινα ἐκ τοῦ χλοεροῦ τούτου λαβυρίνθου καὶ ἐπὶ τέλους ἀφίκοντο εἰς ἀραιὸν τι καὶ ἄδενδρον μέρος τοῦ δάσους, εὐρεῖαν τινὰ καὶ στρογγύλην πλατεῖαν περιβαλλομένην ὑπὸ περιστύλων καὶ στοῶν, καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὁποίας ὑφύπτο μικρὸς τις μαρμαρίνος ναός. Πανταχοῦ εἰς τὰ πέριξ ἐπεκράτει βαθεῖα σιγὴ, μόλις διακοπτομένη ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ ψιθύρου τῶν φύλλων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν παλαιῶν δένδρων· ἐν τῷ οὐρανῷ ὑπέλαμπεν εἰσέτι λίαν ἀμυδρῶς τὸ τελευταῖον ἐσπερινὸν σκιόφως καὶ βαλσαμώδεις ὁσμᾶι καὶ ἀρώματα ἐπλήρουν τὸν ἀκίνητον ἀέρα. Οἱ δύο νεανῖαι ἐνόμιζον ὅτι ὠνευρόντο, ὅτε αἴφνης, προχωρήσαντες πλησιέστερον, εἶδον ἐν τῷ ἀνοικτῷ μαρμαρίνῳ ναῷ σεβάσμιόν τινα γέροντα μὲ κατάλευκον κόμην καὶ περιβεβλημένον ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν, κρατοῦντα ἡνεωγμένον βιβλίον καὶ ἡσυχῶς ἀναγινώσκοντα.

Οἱ πρόσφυγες ἔμειναν σιωπηλοὶ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, μέχρις οὗ ὁ γέρον ἀνυψώσας τὰ βλέμματα παρετήρησεν αὐτοὺς καὶ κλείσας τὸ βιβλίον τοὺς ἐχαιρέτισε διὰ φιλόφρονος ὑποκλίσεως.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς προῦχώρησε πρὸς τὸν γέροντα καὶ χαιρετίσας αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ εἶπεν: „Εἰμεθα πολιτικοὶ φυγάδες· ἡ πείνα καὶ αἱ κακουχίαι μᾶς ἔφεραν εἰς τὸν κῆπον τοῦτον. Ἄν εἴσθε ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ, ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὴν τόλμην μας. Συγχρόνως δὲ σᾶς ἐξορκίζομεν εἰς ὃ τι ἔχετε ἱερὸν ἢ προσφιλὲς νὰ μὴ μᾶς προδώσητε. ἢ παράδοσις ἡμῶν εἰς τὸν Πολινιάκ θὰ ἦτο ταυτοσήμαντος

μέ δολοφονίαν. Λάβετε οἶκτον καὶ παράσχετε ἡμῖν τὴν σκέπην καὶ προστασίαν σας, πρὸ πάντων ὅμως δώσατέ μας κατὰ τί νὰ φάγωμεν.“

„Ἐδῶ εὐρίσκεσθε εἰς τὸν τόπον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς φιλοξενίας“ ἀπήντησεν ὁ γέρον σαβαρῶς μὲν ἀλλὰ φιλοφρόνως. „Ὅτι δῆποτε χρειάζεσθε, θὰ σᾶς δοθῇ.“

Ἐκρουνε μὲ μικρὸν τι σφυρίον τὸν ἀργυροῦν κώδωνα, ὅστις ἴστατο ἐπὶ τινος μαρμαρίνου τραπεζίου, καὶ ἀμέσως παρουσιάσθη ἐκ τοῦ περιστύλου προσερχόμενος θεράπων τις ἐν κομποτάτῃ στολῇ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ γέρον ἔδωκε διαταγὰς τινὰς χθαμαλῇ τῇ φωνῇ. Ἀκολουθῶς διὰ τινος χειρονομίας ἐσήμανεν ὁ γέρον εἰς τοὺς δύο πρόσφυγας ν' ἀκολουθήσωσι τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἤρχισεν ἤδη νὰ προπορεύεται αὐτῶν διευθυνόμενος διὰ τοῦ δάσους πρὸς οἰκοδόμημά τι, καθιστάμενον ἤδη ὁρατὸν ἐν εἰδει μεγαλοπρεποῦς μεγάρου διὰ μέσου τῶν ἡραιωμένων δένδρων. Διερχόμενοι ἐβλεπον πλησίον των λαμπροτάτας ἀνθέων πρασιὰς, διάφορα χειροποίητα ἄντρα καὶ λίμνας τεχνητάς μὲ μαρμαρίνους γύρους, ὅτε ὅμως ἠρώτησαν περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ εὐεργέτου των, τοῦ ἰδιοκτήτου τῶν λαμπρῶν τούτων θησαυρῶν, ὁ ὑπηρέτης ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον πρὸς τὸ στόμα του, οὕτως ὥστε οἱ νεανίαι ἠναγκάσθησαν νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἦτο ἄλαλος.

Ὅτε ἀφίκοντο πλησίον τοῦ μεγάρου, ἔκυψεν αἴφνης ὁ ὑπηρέτης καὶ εἰσῆλθεν εἰς χαμηλὸν τι ἄντρον ὅπερ εὐρίσκετο παρὰ τὸν διάδρομον ἐντὸς πετρώδους τινὸς βράχου. Οἱ νεανίαι ἠκολούθησαν αὐτὸν καὶ εὐρέθησαν αἴφνης ἐντὸς σκοτεινοῦ κοιλωμάτος, ἔνθα μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι τὸν προπορευόμενον ὁδηγὸν των. Μετὰ τινὰ βήματα ὁ ὑπηρέτης ἐστράφη ταχέως πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ οἱ δυστυχεῖς φυγάδες ἤκουσαν αἴφνης τὸν φοβερὸν καὶ ἀπελπιστικὸν κρότον τῆς κλειομένης σιδηρᾶς θύρας καὶ ἐβυθίσθησαν εἰς παχυλότατον σκότος.

Φρίκη κατέλαβεν αὐτοὺς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι συνελήφθησαν. Ἦκουον τὸν ἀναβρασμὸν καὶ τὸν πάταγον κατακρημνιζομένων ὑδάτων, ἀναμεμιγμένον μετὰ τῶν συριγμῶν τῆς μαινομένης ἀνεμοζάλης. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐμετριάσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ φοβερός θόρυβος.

Ἀφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐξφκειώθησαν βαθμυδὸν πρὸς τὸ σκότος, ἀνεκάλυψαν διάδρομόν τινα, ἄγοντα πρὸς ἀμυδρὸν τι φῶς. Μετὰ προσοχῆς καὶ προφυλάξεως προβάλλοντες τὰς χεῖρας καὶ ψηλαφῶντες προῦχώρησαν διὰ μέσου τῶν πετρωδῶν ὀγκῶν, οἵτινες ἀπετέλουν τὰς παρειὰς τοῦ σπηλαιώδους στενοῦ διαδρόμου καὶ πλησιάζαντες πρὸς τὸ ἀμυδρὸν φῶς εἶδον ὑπεράνω αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου:

ἱερά εἶνε ἡ φιλοξενία!

Ὅ,τι ἂν πάθῃς ἐνταῦθα, ὦ ξένε,
μὴ φοβοῦ!“

Ἐνῶ παρετήρουν εἰσέτι τὴν ἐπιγραφὴν, ἠφανίσθησαν αἴφνης τὰ γράμματα καὶ μετ' αὐτῶν συγχρόνως ἐσβέθη καὶ τὸ φῶς. Καὶ πάλιν ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ πυκνότερον σκότος καὶ κατελήφθησαν ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως.

Μετὰ τινὰ χρόνον εἶδον ἐξ ἄλλου μέρους πλησιάζον πρὸς αὐτοὺς ἕτερον φῶς· τὸ φῶς τοῦτο ἐκράτει ἀνὴρ ἐνδεδυσμένος μακρὰν καὶ μέλαιναν ἐσθῆτα κεκαλυμμένην μὲ παντὸς εἶδους καββαλιστικὰ σημεῖα· ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ἐκαλύπτοντο ὡσαύτως διὰ καλύπτρας, ἀρμολούσης πρὸς τὴν ἐσθῆτα.

Ὅπως πρότερον ὁ ὑπηρέτης, οὕτω καὶ αὐτὸς ἔμενεν

ἄφωνος· ὑπεκλίνετο μόνον καὶ ἔνευε πρὸς τοὺς φυγάδας νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Ὁ πάταγος τῶν καταρρεόντων ὑδάτων καὶ ὁ θόρυβος τῆς τρικυμίας ἔπαυσαν ἤδη ἐντελῶς καὶ ἀντ' αὐτῶν ἠκούσθη ἐξ ἀγνώστων ἀποστάσεων ὠραία καὶ θελκτικὴ μουσικὴ.

Βραδέως βαδίζοντες προῦχώρησαν, διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων περιελιγμῶν τοῦ στενοῦ διαδρόμου, ἀκολουθοῦντες πάντοτε τὴν λαμπάδα τοῦ προπορευομένου ὁδηγοῦ των. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς μικράν τινα ἀνιοῦσαν κλίμακα, καὶ ὁ ὁδηγὸς ἤρπασε τὸ βαρὺ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας, τοῦ ὁποῖου οἱ βροντώδεις κρότοι ἤρχισαν νὰ ἀντηχῶσιν ἀπαισίως ἐντὸς τῶν πετρωδῶν καὶ σκοτεινῶν τοῦ σπηλαίου διαδρόμων καὶ κοιλωμάτων.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ἡ προτέρα παντελὴς ἡρεμία. Ἐξαίφνης ὅμως ἠγέρθησαν πανταχόθεν φρικαλέαι κραυγαὶ καὶ ὀλουγαί, στεναγμοὶ καὶ κλαυθμυρίσματα, ῥόγχοι καὶ κρότοι συγκρουομένων ἀλύσεων, καὶ πρὸς τούτοις ἤρξατο ἐκ νέου ὁ ἀναβρασμὸς τῶν ὑδάτων καὶ τῆς ἀνεμοζάλης, οὕτως ὥστε τῶν δυστυχῶν φυγάδων ἐπάγωσε τὸ αἶμα καὶ αἱ τρίχες ὑπὸ φρίκης ἀνωρθώθησαν. Τὰ σιδηρὰ φύλλα τῆς θύρας ἀνεπετάσθησαν παταγωδῶς καὶ οἱ δύο νεανίαι ἠκολούθησαν σιωπηλοὶ τὸν εἰσελθόντα μετμημφεσμένον ὁδηγὸν των διὰ μακροῦ τινος διαδρόμου καὶ δι' ἑτέρας θύρας, ἥτις κατὰ τὴν προσπέλασίν των ἠνεώχθη αὐτομάτως.

Καὶ πάλιν νέος σκοτεινὸς διάδρομος εὐρέθη ἔμπροσθέν των. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου τούτου ἐσταμάτησεν ὁ ὁδηγός, ὑπεκλίθη πρὸ τῶν ξένων, ἀπεσύρθη πλαγίως καὶ δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὴν πλησιεστάτην θύραν ἐδήλωσεν εἰς αὐτοὺς σιωπηλῶς ὅτι ἠδύναντο ἤδη νὰ ἐξακολουθήσωσι μόνοι τὴν πορείαν των.

Οἱ δύο φίλοι ἠνέφξαν τὴν θύραν καὶ εἰσελθόντες εὐρέθησαν ἐντὸς εὐρυχώρου αἰθούσης, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα ἐβλεπον πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλειστοῦ δάσους. Ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς αἰθούσης θέα οὐδόλως ἐνδιέφερεν αὐτοὺς, διότι ἐνώπιόν των ἀπῆστραπτε λαμπροτάτη τράπεζα, ἐστρωμένη δαφυλῶς καὶ πλουσιοπαρόχως μὲ τὰ ἐκλεκτότερα ἐδέσματα καὶ ποτὰ καὶ παρὰ τῷ τοίχῳ ἴσταντο ἀναυπαικτικώταται καὶ μαλακῶς κολπούμεναι κλῖναι, τερπνὸν καὶ θελξικάρδιον θέαμα διὰ τοὺς τεταλαιπωρημένους καὶ ὑπὸ τοῦ καμάρτου ἐξηγντλημένους πρόσφυγας.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε λέξιν περὶ τῶν παραδόξων ἢ μᾶλλον ἀνηκούστων περιπετειῶν, αἵτινες ἤγαγον αὐτοὺς εἰς τὰ φιλόξενα ταῦτα δώματα, ὥρμησαν ἀκατάσχετοι ἐπὶ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἀφθόνων ἐδεσμάτων, καὶ ἀφοῦ ἐχορτάσθησαν, ἐρρίφθησαν ὡς ἡμιθανεῖς ἐπὶ τῶν μαλακῶν κλινῶν καὶ ἀμέσως ἐβυθίσθησαν εἰς ὕπνον βαθὺν καὶ γλυκύτατον.

Ἐκοιμήθησαν ἡσύχως καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον· ἐπὶ πόσας ὥρας ἐκοιμήθησαν, δὲν ἤξευρον καὶ αὐτοί. Ὅτε ὅμως ἐξύπνησαν, ἠγέρθησαν μὲ νέας δυνάμεις καὶ ἠσθάνοντο ἤδη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς παραδόξου περιπετείας, ἣν ὑπέστησαν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ τελεία ἐξέλιξις ἐπέκειτο εἰσέτι.

Ἡ τράπεζα ἦτο ἐκ νέου ἐστρωμένη καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔκειντο νέα ἐδέσματα καὶ πολυάριθμα φῶτα· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠσθάνοντο ὅρεξιν νὰ φάγωσιν, ἤρχισαν νὰ παρατηρῶσι καὶ νὰ ἐξετάζωσιν ἐπισταμένως τὰ διάφορα μέρη τῆς αἰθούσης. Ἐκ τῶν ἀνημμένων κηρίων συνεπείρουν ὅτι ἦτο νύξ· τὰ ὠρολόγια των, ἅτινα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μακροῦ αὐτῶν ὕπνου εἶχον σταματήσει, δὲν ἠδύναντο νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς οὐδεμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς ὥρας. Αἴφνης παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ αἰθουσα, ἐν ᾗ εὐρίσκοντο, δὲν εἶχε

πλέον οὔτε θύρας οὔτε παράθυρα, καὶ ὁμως καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἐφαίνετο ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς αἰθουσα, εἰς ἣν εἶχον εἰσέλθῃ, ὅτε ὁ μετῃμφισμένος ὁδηγὸς των ἐγκατέλιπεν αὐτοῦς. Κατελήφθησαν καὶ πάλιν ὡς ὑπὸ φόβου τινός, ἀν καὶ εἶχον ἤδη ἀναμφισβητήτους ἀποδείξεις περὶ τῆς εὐνοίας τοῦ ξενίζοντος αὐτοῦς. Ἐνῶ ἡσυχολοῦντο ματαίως περὶ τὴν ἀναζήτησιν ἐξόδου τινός, ἡγέρθη αἴφνης νέα φρίκη: βραγδαία βροχὴ ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ ἐντὸς τοῦ κεκλεισμένου τούτου χώρου.

Εἰς ἀνεμοστρόβιλος ἐσβεσε τὰ φῶτα, ἀστραπαὶ διέσχίζον τὸ πυκνὸν σκότος, βρονταὶ διέσειον τὸ οἰκοδόμημα, καὶ ὄμβροι κατεφέροντο ἐπὶ τῶν περιδεῶν καὶ ἐκπεπληγμένων ξένων, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο μέσον σωτηρίας ἡδυνήθησαν νὰ εὕρωσιν εἰ μὴ νὰ ἐρπύσωσιν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὅπως προφυλαχθῶσι τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς βροχῆς.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἐπαυσεν ἡ παράδοξος αὕτη θύελλα καὶ ἀπροσδόκητος λαμψὶς ἐφώτισε τὸ δωμάτιον· τὰ βλέμματα τῶν ξένων διηυθύνθησαν πρὸς μεγάλην τινὰ εἰκόνα ἐν τῷ τείχῳ, ἣτις ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ περιστρέφεται ὡς διὰ στροφίγγων. Ἐν τῇ θέσει τῆς εἰκόνης ταύτης ἐφάνη εὐρεῖα ὅπῃ ἐν τῷ τοίχῳ, καὶ ἐν τῇ ὁπῇ ταύτῃ παρουσιάσθη τὸ κεκαλυμμένον πρόσωπον τοῦ μετῃμφισμένου ὁδηγοῦ, ὅστις εἶχεν ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ἐστιατόριον.

„Ὁ κύριος τοῦ μεγάρου περιμένει τοὺς ξένους του“ ἐφώναξε μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν διὰ μέσου τῆς ὁπῆς.

Οἱ δύο φίλοι ἡτοιμάσθησαν μετὰ σπουδῆς νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν.

„Παρακαλῶ νὰ ἔλθῃ κατὰ πρῶτον εἰς μόνος μαζὶ μου“, εἶπεν ὁ ὁδηγός. „Τὸν ἕτερον θὰ ὁδηγήσω βραδύτερον.“

Οἱ δύο φίλοι ἀντήλλαξαν βλέμματα ἐκφράζοντα τὴν αὐτὴν ἰδέαν: ἤθελον νὰ τοὺς χωρίσωσιν — ἡ σκέψις αὕτη ἐπῆλθε συγχρόνως εἰς ἀμφοτέρους καὶ ἐπλήρου τὴν καρδίαν των φόβου καὶ ταραχῆς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τῶν ἀπαισιῶν καὶ μυστηριωδῶν συμβαμάτων. Ἄλλ' ὁ ὁδηγὸς ἴστατο σιωπηλὸς καὶ περιμένων. Ἐσκέφθησαν ὅτι μία ἀντίστασις ἢ καὶ ἀποποίησις θὰ τοῖς ἦτο μᾶλλον βλαβερὰ ἢ ὠφέλιμος· ὅθεν ὁ ἐφημεριδογράφος προὔχρησε λέγων: „τὴν φορὰν ταύτην θέλω νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος.“

Ὁ ὁδηγὸς προεπορεύθη αὐτοῦ ἐπὶ τινὰ βήματα, ἀκολούθως ἐστάθη, παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνημμένην λαμπάδα, ἠνέφξε σιδηρὰν τινὰ θύραν, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὑπερβῇ τὸ κατώφλιον καὶ εἶτα, μένων αὐτὸς ἔξω, ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ ἐκλείδωσεν αὐτὴν μὲ διπλᾶς καὶ τριπλᾶς στροφάς. Ὁ χῶρος, ἐν ᾧ εὐρέθη ἡδη ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος, ἦτο μακρὸς καὶ θολωτὸς διάδρομος ἐν εἰδει σήραγγος καὶ ἦγε πρὸς τὰ κάτω. Πάλιν ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς τρικυμίας καὶ τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς κλαυθμοὺς μακρόθεν ἐρχομένους. Εἰς τινὰ καμπὴν τοῦ διαδρόμου ἐπνευσεν αἴφνης σφοδρὸς καὶ παγετώδης ἀνεμος καὶ ἐσβεσε τὴν λαμπάδα ἣν ἐκράτει. Μὲ προτεταμένας τὰς χεῖρας ψηλαφῶν ἐν τῷ σκότει ἐξηκολούθησε βραδέως καὶ ἐπισφαλῶς τὴν περαιτέρω πορείαν του περιπνεόμενος διηνεκῶς ὑπὸ τοῦ ἀφυσικοῦ τούτου ἀνέμου. Ἐπὶ τέλους προσέκρουσεν ἐπὶ τινος κεκλεισμένης θύρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφάνησαν αἴφνης ἐν μαγικῷ φωτὶ γεγραμμένοι αἱ λέξεις:

„μόνος ὁ εὐγενὴς εἶνε ἄφοβος.“

ᾧ θήσας ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς χαμηλοτέραν ὑπόγειον στοάν, φωτιζομένην ἀμυδρῶς δι' ἀσθενοῦς σκυόφωτος. Ἐνταῦθα ὁμως ἐφάνησαν αὐτῷ τὰ φοβερώτατα καὶ φρικωδέστατα τῶν θεαμάτων.

Σκελετοὶ νεκρῶν ἱστάμενοι κατὰ σειρὰν ἐκατέρωθεν τῆς

στενῆς στοᾶς ἐνεον αὐτῷ μὲ φοβεροὺς μῶρφασμούς, κροταλίζοντες μὲ τὰς ξηρὰς σιαγῶνας, ὡς νὰ ἤθελον νὰ συνδιαλεχθῶσι μετ' αὐτοῦ· ἐφώρμων ἐναντίον του καὶ εἶτα πάλιν ἀπεσύροντο, ἐνῶ αὐτὸς ἐξηκολούθει ἀπαρεγκλίτως τὸν δρόμον του· λευκὰ καὶ νεφελώδη φάσματα παρίπταντο ἐνώπιόν του, νεύοντα πρὸς αὐτὸν μὲ ἀλλοκότους κινήσεις καὶ χειρονομίας· αὐτὸς ὁμως ἔβαινε πρὸς τὰ ἐμπρός, κατευθυνόμενος πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς στοᾶς ἐνθα ἐφαίνετο στερεὰ τις κεκλεισμένη θύρα. Ἀφικόμενος ἐκεῖ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπέζε καὶ ὤθει αὐτὴν μὲ ὀλην τὴν ἐντασιν τῶν δυνάμεών του — ἀλλ' ἡ θύρα δὲν ὑπεχώρει. Αἴφνης ἡγγισε κατὰ τύχην δακτύλιόν τινα, ὅστις ἦτο προσηλωμένος ἐν τῷ μέσῳ τῆς θύρας. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὠρμησαν συνωστιζόμενα τὰ φάσματα κατ' αὐτοῦ ὡς νὰ ἤθελον νὰ τὸν συλλάβωσι, συγχρόνως ὁμως ἀνεπατάσθη εὐρέως ἡ θύρα καὶ ἄπλεστον φῶς εἰσέδυσεν εἰς τὴν στοάν. Ὑπερπηθήσας τὸν οὐδὸν εὐρέθη ὑπὸ τὸν αἰθριον οὐρανὸν ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταυγαζομένῳ δάσει μεταξὺ τῶν παλαιῶν καὶ σεισιφύλλων ἐκείνων δένδρων, ἅτινα εἶχον χαιρετίσῃ αὐτὸς καὶ ὁ φίλος του, ὅτε ἀναρριχηθέντες ὑπερέβησαν τὰ τεῖχη.

Ὑπὸ ὕψηλὴν καὶ σκιερὰν πλάτανον ἐκάθητο παρὰ τινὶ πλρυσίως παρεσκευασμένη τραπέζῃ ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος γέρων, τὸν ὅποιον οἱ δύο πρόσφυγες εἶχον συναντήσῃ ἐν τῷ μικρῷ μαρμαρίνῳ ναῷ ἐνδεδυμένον ὡς ἀρχαῖον, σύγχρονον τῷ Σωκράτει φιλόσοφον καὶ ἀναγινώσκοντα ἡσύχως τὸ βιβλίον του. Τώρα ὁμως ὁ γέρων ἦτο ἐνδεδυμένος μὲ τὴν συνήθη στολήν, ἣν ἐφόρει πᾶς εὐπορος ἄνθρωπος περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος.

Πλησίον δὲ τοῦ γέροντος ἐκάθητο παρὰ τῇ τραπέζῃ ἐπὶ τινος μαλακῆς καθέδρας καθαρὸς καὶ μὲ ποικιλόχρους ταινίας κεκοσμημένος χοῖρος, ὅστις ἤρχισε νὰ γρυλλίζῃ φιλοφρόνως, ὅτε ὁ γέρων ἐγερθεὶς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ξένον καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὸν μὲ τινὰς φιλοφρονητικὰς λέξεις.

Ὅλιγας στιγμὰς βραδύτερον ἐνεφανίσθη καὶ ὁ ἕτερος φυγάς, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, ὑπὸ τὴν πλάτανον, ἀφοῦ εἶχε διανύσῃ τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν καὶ ὁ σύντροφός του ὀλίγω πρότερον.

Οἱ δύο φίλοι ἐνόησαν ἡδη ἄνευ πολλῆς δυσκολίας, ὅτι ἀπῆλθον ἐνταῦθα τῆς φιλοξενίας ἰδιοτρόπου τινός καὶ παραδόξου ἀνθρώπου, περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὁποίου ἐκυκλοφόρου ἐν Παρισίοις ἀπὸ πολλοῦ αἱ μᾶλλον ἀλλόκοτοι φῆμαι καὶ περὶ τοῦ ὁποίου εἶχον ἀκούσῃ καὶ αὐτοὶ πολλὰ παράδοξα ἀνέκδοτα. Ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ ἀνθρώπου τούτου δὲν ἐφοβοῦντο πλέον μήπως πεινάσωσιν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μήπως ἀποθάνωσιν ἐκ τῆς πολυφαγίας καὶ πολυποσίας, διότι ὁ φιλόξενος οὗτος γέρων οὐδεὶς ἄλλος ἦτο εἰ μὴ ὁ Grimod de la Regnière, ὁ παραδοξότατος ἴσως τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

Ὁ Grimod de la Regnière ἐγεννήθη τῷ 1758 ἐν Παρισίοις, ἐ χρημάτισε δικηγόρος ἐν τῇ συγχλήτῳ τῶν Παρισίων, μέλος πολλῶν σοφῶν συλλόγων καὶ διέπρεψεν ὡς συγγραφεὺς σπουδαιότατος· πρὸ πάντων ὁμως ἦτο γαστρονόμος. Ἐν ἔτει 1786 ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Γαλλίας ἐνεκὰ τινος κατὰ τοῦ Fabian de St. Auger δημοσιευθείσης ὑπ' αὐτοῦ σατυρικῆς συγγραφῆς· μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ὁμως ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐζήσεν ἀποκλειστικῶς ἐν φιλογολογικῶς κύκλοις καὶ συνέγραψε πολυάριθμα γαστρονομικὰ ἔργα. Τὰ συγγράμματα ὁμως ταῦτα δὲν περιεστρέφοντο μόνον περὶ

τὴν μάγειρικὴν τέχνην, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς ἀνεξαντλήτου εὐφυολογίας καὶ ἀγχινοίας καὶ διὰ πολιτικοσατυρικῶν παρατήρησεων προσεῖλκυον τὴν προσοχὴν πάντων τῶν συγχρόνων.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐτοκρατορίας ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐν Villers sur Orge μέγαρόν του. Περιέβαλε τὸ ἀπέραντον δάσος· μὲ στερεώτατα τεῖχη, ἀνήγειρε μαρμαρίνον ναὸν, στοὰς καὶ περίστυλα, ἄντρα καὶ λαβυρινθώδεις ὑποχθονίους διαδρόμους καὶ σήραγγας ἐντὸς τῶν πετρωδῶν βράχων, ἐδαπάνησε δὲ κολοσσιαῖα χρηματικά ποσὰ πρὸς κατασκευὴν τῶν μηχανισμῶν καὶ ὅλων τῶν πολυπλόκων συσκευῶν, δι' ὧν ἐτίθεντο εἰς ἐνέργειαν τὰ τρομακτικὰ φόβητρα, μὲ τὰ ὅποια ὑποδέχετο τοὺς ξένους.

Ἡ τίχη ὑπῆρξε λίαν εὐνοϊκὴ εἰς τοὺς δύο φυγάδας, ὅτε διηύθυνε τὰ βήματά των πρὸς τὸ Villers sur Orge· ὁ κύριος τοῦ μεγάρου ἐφιλοξένησεν αὐτοὺς ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μέχρις οὗ, ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰουλίου, ἡδυνήθησαν ἀφόβως νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Παρίσιους.

Ἀλλ' ὁ καθαρὸς καὶ διὰ πολυχρόμων ταινιῶν κεκοσμημένος χοῖρος ἦτο ὁ παντοτεινὸς συνέστιος καὶ ὁμοτράπεζος φίλος τοῦ Regnière. Ὁ παράδοξος οὗτος ἄνθρωπος ἔτρεφεν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὰ παχύδερμα ταῦτα ζῶα, τῶν ὁποίων τὸ ὅπτιον κρέας παρεῖχεν αὐτῷ τὴν ὑφίστην ἐπίγειον ἀπόλαυσιν· ὁ σεβασμὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πρὸς ὀλόκληρον τὸ γένος τῶν τετραπόδων τούτων ἦτο τοσοῦτος, ὥστε ὁσάκις διήρχετο παρά τινα συφεδὸν ἢ συνήντα καθ' ὁδὸν ἀγέλην τινὰ χοίρων, ἀπεκάλυπτε πάντοτε τὴν κεφαλὴν.

Κατὰ τὴν ἐν Παρίσιος διαμονὴν του συνειθίζε νὰ διδῇ καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα δύο γεύματα, ἅτινα συγκατεριμούντο μετὰ τῶν περιεργωτέρων συμβαμάτων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Εἰς τὰ γεύματα ταῦτα προσεκαλοῦντο μόνον ἐκεῖνοι, ὅσοι ἔχαιρον φήμην δεδοκιμασμένης καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀδηφαγίας. Ἐκαστος ἐκ τῶν προσκεκλημένων τούτων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ μᾶζι του καὶ ἄλλον τινὰ φίλον, ἀν ὅμως οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ ὅλα τὰ παρατιθέμενα αὐτῷ φαγητά, τότε ἠναγκάζετο ὁ εἰσαγαγὼν αὐτὸν νὰ φάγῃ, ἐκτὸς τῆς ἰδίας μερίδος, καὶ τὰ ὑπολειφθέντα παρὰ τοῦ φίλου του. Ἀφοῦ οἱ συνδαιτυμόνες συνήρχοντο πάντες καὶ ἐκαθίζοντο περὶ τὴν ὑπερμεγέθη τράπεζαν, ἐκλείοντο ἀκολούθως αἱ θύραι τοῦ ἐστιατορίου μὲ σιδηροὺς μύχλους, ἵνα μηδεὶς δυνήθῃ νὰ ἐξέλθῃ πρὶν ἢ ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσίν του. Τὰ ἐδέσματα παρεδίδοντο ἐκ τοῦ μάγειρίου εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τινος μικρᾶς θυρίδος ἐν τῷ τοίχῳ. Ἀπᾶς τοῦ μηνὸς ἐλάμβανε χώραν ἐν εἰδει ἐκτάκτως πανηγυρικῆς εὐωχίας μία γαστρονομικὴ συνεδρίασις, ἐν ᾗ συνδιεσκέπτοντο καὶ συνεζήτουν περὶ τῶν ἰδιοτήτων καὶ προτερημάτων διαφόρων νεωστὶ ἐφευρεθέντων ἐδεσμάτων.

Μεθ' ὅλην τὴν παράδοξον ταύτην καὶ ἥκιστα σύμφωνον τῇ φύσει δίκαιαν, ὁ Grimod de la Regnière — τοῦ ὁποῖου τὸ κύριον ὄνομα ἦτο Ἀλέξανδρος Βαλτασάρ Λαυρέντιος — ἀφίκετο σχετικῶς εἰς βαθὺ γῆρας, διότι ἀπέθανε κατὰ τὸ 1836, ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν.

1. Γ. ΙΣΙΔΩΡΙΔΗΣ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ (ἐν σελ. 359).

2. ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΠΑΥΛΟΥ (ἐν σελ. 363). Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ἀθήναις διατρίβην τοῦ Μεγάλου Δουκὸς τῆς Ῥωσσίας Παύλου Ἀλεξάνδροβιτς ἐτελεσθήσαν οἱ ἀρραβῶνες αὐτοῦ μετὰ τῆς πριγκιπίσσης Ἀλεξάνδρας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Τὸ χαρμόσυνον τοῦτο γεγονός δὲν ἦτο ἀπροσδόκητον διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς γεγονός τετελεσμένον καὶ ἤδη ἀπὸ τῆς 1. Ἰανουαρίου τοῦ 1885 εἶχε δημοσιεύσῃ ἡ „Ἐφημερίς“ τὴν περὶ τούτου εἰδήσιν, προκαλέσασαν μάλιστα ἐπίσημον διάψευσιν ἐκ μέρους τῶν Ἀνακτόρων καὶ μικρὸν δημοσιογραφικὸν σκάνδαλον, περὶ οὗ πολὺς ἐγένετο τότε λόγος. Ἀλλὰ καίπερ ἀπὸ πολλοῦ προσδοκώμενον, τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀρραβώνων ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μετὰ ζωηροτάτης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἡ περικαλλὴς βασιλοπαῖς, ἡ πολυφίλητος κόρη τῶν βασιλέων ἡμῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης, ἡ πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶνε δι' ἡμᾶς τὸ σύμβολον τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγαθότητος, καταγοητεύει διὰ τῶν οὐρανίων αὐτῆς θεαλήτρων πάντα ἄνθρωπον εὐτυχοῦντα νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Καὶ ὁ Μέγας Δουξ Παῦλος ἅμα ἰδὼν αὐτὴν κατεμαγεύθη ὑπὸ τῆς ἐξόχου καλλονῆς, εὐφυίας καὶ ἀγαθότητος, βραδυτέρον δὲ πολλάκις ἐπισκεφθεὶς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον διαμείνας ἐν

τοῖς Ἀνακτόροις ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν ἀκριβέστερον. Ὁ Μέγας Δουξ Παῦλος εἶνε πέμπτος υἱὸς τοῦ ἀποβιώσαντος αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Β' καὶ ἀδελφὸς τοῦ νῦν αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', κέκτηται ἰδίαν περιουσίαν ὑπέρογκον, καὶ κοσμεῖται ὑπὸ σπανίων προτερημάτων, ἀγαπώμενος τὰ μέγιστα ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν καὶ ὑψηλῶν αὐτοῦ συγγενῶν. Ἐκτὸς τοῦ τίτλου τῆς Αὐκρατορικῆς Ὑψηλότητος, φέρει καὶ τοὺς ἐπομένους στρατιωτικοὺς βαθμοὺς καὶ τίτλους: Λοχαγεῦ τοῦ συντάγματος τῶν οὐσσάρων ἐν τῇ φρουρᾷ καὶ ὑπάσπιστοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, διοικητοῦ τοῦ συντάγματος τῶν οὐσσάρων τοῦ Γρόδνο καὶ τοῦ πεζικοῦ συντάγματος τῆς Κούρα, λοχαγεῦ τοῦ ὑπ' ἀρ. 6 πρωσσικοῦ συντάγματος τῶν Θωρακοφόρων τοῦ Βρανδεμβούργου, τοῦ ἐπωνύμου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Νικολάου τοῦ Α', καὶ ὑπολοχαγεῦ τοῦ ὑπ' ἀρ. 11 Αὐστριακοῦ συντάγματος τῶν λογχοφόρων, τοῦ ἐπωνύμου τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.

Ἡ Βασιλοπαῖς Ἀλεξάνδρα γεννηθεῖσα τῇ 30. Αὐγούστου 1870 εἶνε κατὰ 10 ἔτη νεωτέρα τοῦ σεπτοῦ αὐτῆς μηνστῆρος, ὅστις ἐγεννήθη τῇ 21. Σεπτεμβρίου 1860.

3. Ο ΙΑΤΡΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Hans Bachmann (σελ. 367). Πολὺ σοβαρὸν εἶναι σήμερον τὸ πρόσωπόν τοῦ ἱατροῦ. Φεῦ! — μετὰ πόσης προσοχῆς παρετήρουν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του οἱ δυστυχεῖς συγγενεῖς, περιμένοντες παρ' αὐτοῦ μετ' ἀγωνίας τὴν ἀναζωπύρῃσιν τῆς φθινούσης ἐλπίδος των! Καὶ τώρα βλέπουσιν ἐπ' αὐτοῦ γεγραμμένην σκληρὰν εἰμαρ-